

Jiří W. Drocházka

KEN WOOD

PERLY KRÁLOVNY MAUB

TRIFID

Jiří W. Procházka
Ken Wood: Perly královny Maub

Copyright © Jiří W. Procházka, 2008

Cover © Jan Patrik Krásný, 2008

Illustrations © Jan Štěpánek, 2008

© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-198-7

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.triton-books.cz

Jiří W. Procházka

KEN WOOD

PERLY KRÁLOVNY MAUB

Jiří W. Procházka

**KEN
WOOD**

PERLY KRÁLOVNY MAUB

TRITON

Gameb

oblast Tří Velkých moří

Himagári

Modrá řeka

Alma-Gara

Země
Oltégü

Al-Sahid

Kamaganda

Západní
pustiny

Ysterstán

Ostrov
Věčného
Příboje

Temné
moře

Korálové moře

Růžový průliv

Altanare

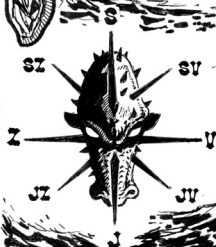
Korálové ostrovy
Černá perla

Maubanikau

Souostroví Guarralcanal

Fialový oceán

Bonemaské
ostrovy

Díl první

Moře

1. kapitola

Návrat Mandragory

Vítr se stočil k západu. Bouře vrcholila. Obří vlny se valily z levoboku a pohazovaly s Mandragorou jako s kusem dřeva. Jakmile se pancéřovaný trojstěžník ocitl na hřebenu a zdálo se, že se rozlomí vejpůl, začal se propadat do koryta vlny. Vzápětí ho uchvátil další zpěněný hřeben a sesunul se na něj. Bylo to hrozné, ale pořád šlo „jen“ o přírodní živly. Jihozápadní konvoj směřující k souostroví Boneam mělo zlikvidovat něco mnohem horšího...

Kapitán Ro'Dyan napjatě pozoroval tvar vln a nezvyklou geometrii vodních přívalů. Z jeho pohybů vyzařoval klid a mořeplavecká zkušenost. Byl to skoro dva metry vysoký chlap s hustými bílými vlasy a pečlivě sestřiženým plnovousem. Oči měl pozorné a pronikavé, odrážející životní skepsi nabytou lety námořních bitev a krvavých pútek.

„Co to, u všech mořských ďasů, je?“ šeptal si pro sebe. Nic podobného během dlouholeté kariéry u královského námořnictva nespatriil. Nahrbil se k rozvodu měděných zvukohlasníků, zapřel se šlachovitými pažemi o dubmenová, mosazí pobitá madla, aby ho další vychýlení lodi neodhodilo dozadu ke dveřím kapitánského můstku, a stroze pronesl:

„Vyhlaste poplach.“

Tolikrát v životě slyšel řinčení poplachových zvonků po celé lodi, dupot těžkých bot po palubách a schůdcích, hlášení jednotlivých stanovišť – ale dnes to bylo jiné, stísněné.

„Obsluha děl připravena!“

„Četa ohnivých vorů nastoupena!“

„Poplachový provoz, stanoviště obsazena,“ hlásil dělmistr z první paluby.

„Hlavní kormidelník u kola, pane!“ přiběhl starý mořský vlk Ferrara.

„Loď v plné pohotovosti, pane kapitáne!“ potvrdil první důstojník. Ro'Dyan letmo pohlédl na světélkující mapu. Pozvedl husté, šedé obočí.

„Žádní drooni v dosahu?“

„Ne, pane! Poslední spojení s Matkou Drull včera, dvacet minut před půlnocí.“

„Vím. Já jen myslel, kdyby náhodou...“ odmlčel se kapitán. Důstojníci na můstku se po sobě udiveně podívali. Takhle kapitána neznali.

„Připravte se na kontakt,“ zavelel kapitán Ro'Dyan v předtuše hrůz, jež je čekaly. „Na kontakt s peklem,“ dodal tiše, jen pro sebe.

* * *

Uííííí! Jekot parní sirény prořal tiché ráno. Přístav Reewera se halil do hedvábného krajkoví trhající se mlhy. Město dospávalo včerejší Svátek Fialových loučí. V parcích povlávaly ze stromů purpurové konfety a po ulicích se povalovaly tisíce balónků. Na domech dohořivaly pochodně. Všude vládl klid, jenom v přístavišti se občas ozvala rána kladivem nebo sykot svářecího plamene.

Dělníci pracující v suchém doku na poškozeném obložení trupu ohnivého voru s údivem pozvedli hlavy. Nehybné, napětím zvrásněné tváře prozrazovaly napětí. Podívali se po sobě, potom odložili sekery, kladiva a nýtovačky a rozeběhli se k prastarému molu, na jehož konci se

vypínal sluncem osvětlený kužel majáku. Řezavý zvuk se ozval podruhé.

„Jestli je tohle nějaký vtípálek, tak se nedožije oběda,“ prorokoval podsaditý kovář s kulatým, hladce oholeným obličejem. „Na to vsadím svůj starej slamák!“

„Tak to jsi už vyhrál. O tvou umolousanou hučku se totiž nikdo sázet nebude,“ zašklebil se vytáhlý tesař s ryšavým plnovousem a šibalskýma očima.

„Moc nemluv. Až se král dozví, jak někdo znesvětil ráno po Svátku Fialových loučí, tak ho nechá vsadit do želez!“ pokračoval dál rozložitý chlapík.

„Nebo stačí, když ho vsadí do nejbližší putyky, tam už chlapi budou vědět, co s ním!“ dodal vyhublý tesař.

Okenice malebných domků se otevíraly dokořán a vpouštěly do příbytků vzduch vonící mořem a sluncem. Časně probuzení obyvatelé starobylého přístavního města sice do jednoho brblali, ale všem bylo jasné, že tohle nebude žert.

Lidé vycházeli do ulic, na balkóny a na terasy a neklidně hleděli jediným směrem. Dívali se na molo, jež rozdělovalo přístav na nákladní část s tyčícími se bambusovými jeřáby a na doky, jimž vévodila válcovitá stavba největšího suchého doku v Říši. Sledovali kamennou hráz vystavěnou z megalitických bloků žuly a černého mramoru, vlnící se jako mořský had graanax mezi lesem stěžňů a ráhnoví. Po jeho dlážděném hřbetě nyní pádily postavičky přístavní stráže.

Potřetí pára rozezvučela mohutnou píšťalu – a to už se otevírala olbřímí kopule majáku a v ní se na složité pohyblivé konstrukci objevilo signální zrcadlo nastavené ke Kingaaru, královskému sídlu Velké říše. Parabolická stříbřitá plocha se nepatrně pohnula a z věže vylétla první slova zprávy. Jednotlivá písmena, skládající se z kratších

a delších záblesků, zachytila na vzdáleném vrchu na jihovýchodním obzoru další signální věž a poslala je dále, a tak se během pár minut tolik očekávanou zprávu dozvěděl i sám vládce Velké říše, Nebeský král a Spasitel droonů, Pozemšťan Ken Wood alias Šílenec z Kentucky.

Vrchol majáku dál metal světelné paprsky, ale již během prvních znaků obyvatelé Reewery, kteří byli všichni námořníky dobře znalými kódových znaků námořní abecedy, vydechli:

„Mandragora se vrací!“

„Mámo, otevři tu sváteční láhev rakije! Kluk je zpátky!“

„Ale táto, počkej s tím! Dost času, až přistane. Však to ještě oslavíme, neboj.“

„Mandragora v optickém kontaktu! Vzdálenost pět třicet, kurs tři sta dvacet!“

„No vidíš, za chvíli ho budeme mít doma!“

* * *

„Pane, ztratili jsme Vlaštovku a minolovku Racka!“ křičel spojař a v očích se mu zrcadlilo napětí. Ne, nebál se, ale nic nechápal.

„Ferraro, nepřítel má být přímo před námi! Vidíme ho aspoň na nějakých přístrojích?“

„Ne, pane! Ve všech zobrazeních snímáme jen vodní masy! A naše lodě!“

„Připravte salvu z levoboku! Pozor na Jestřába a jeho doprovodná plavidla! Po výstřelu proveďte prudký obrat vpravo o devadesát stupňů a spusťte hlubinné miny!“

„Rozkaz, pane! Dvanáctiliberní děla připravit...“

Kapitán Ro'Dyan se pohyboval na protější straně můstku a kombinoval v duchu možnosti vedoucí z téhle zpropadené situace. Nejhorší bylo, že soka, který mu zkřížil cestu,

neviděl. Což ho štvalo nejvíc. V životě si uměl poradit s jakýmkoli, byť silnějším nepřítelem, ale bojovat proti „ničemu“, to nešlo. Mocný trojstěžník Mandragoru očekávala další stěna vytvořená ze zvednuté mořské hladiny; tahle byla největší. V ráhnoví skřípalo a praskalo. Příďové pláty se chvěly, když rozrážely zdivočelý živel, a vodící lišty hlubinných náloží vedoucí po obou stranách můstku vibrovaly a vydávaly zvuky připomínající hru smyčcem na pilu. Ponurá masa vody dopadla s hromovým rachotem na můstek a horní palubu a rozstříkla se vysoko k nebi.

„Vidíte to?“ křičel kapitán Ro'Dyan do lastury zvukohlasníku. Doufal, že ho uslyší aspoň nějaký námořník – a ten přežije... Běsnění strukturované bouře dosahovalo vrcholu. „V těch vlnách něco je! Potápí to naše lodě kloubovými ataky! Ti hajzlové jsou schovaní ve vodě! Strílejte do vln!“

„Slyšeli jste kapitána, kurva?“ křičel do spojených lastur zvukohlasníku Ferrara. „Zbytek posádky, co není u děl nebo u vodních pump, okamžitě vytvoří útočné oddíly!“

„Všichni na palubu! Zbraně s sebou!“ ozývalo se po celé lodi. „Připravit se na zahákování!“

„Pozor! Ti parchanti jsou ve vlnách!“

„Tak si na ně posvítíme, na šmejdy! Dělostřelci, palte tříštivými!“

„A světlice! Vypalte jim do ksichtů světlice!“

„Vsadí si někdo na oslněného hajzla? Sázky bere dělmistr... A proklatě! Dolní palubu, máme problém! Potřebujeme další pumpy!“

Vichřice hučela bezútešným rykem. Voda bila o boky pancéřovaných trojstěžníků a vichr skučel námořníkům, co se stále bláhově drželi na horních palubách, bezvýchodnou symfonii zmaru. Všude se zvedaly šedavé vlny zbičované na vrcholcích do hřebenů ostře bílé pěny.

Další vlna a další loď šla ke dnu...

Mandragora bojovala a odolávala neviditelnému nepříteli.

„Pal! Nabít tříštivými... Pal!“

„Hlaste cíl!“

„Kurs sto dvacet, vzdálenost nula pět!“

„Spustit hlubinné nálože na pravoboku!“

„Spouštíme – teď!“

Dávka podmořských pum vybuchla a zdálo se, že celá hladina moře, jakkoli již byla rozbouřená nad rozumnou mez, ještě navíc poskočila. Vodní sloupky vystřelily vysoko nad hladinu, až k temně šarlatovým bouřkovým mračnům. Zdálo se, že sám oceán zařval bolestí.

„Něco jsme zasáhli, pane!“

Kapitán Ro'Dyan to také zaregistroval. Z místa, kam před chvílí vypálili boční salvu dvanáctiliberních děl a navíc tam svrhli hlubinné nálože, útoky přestaly. O to silněji se ozvaly z ostatních stran.

„Nabíjet tříštivými a kormidlo do středu!“ vydal rozkaz.

„Kormidlo do střední polohy! Hlubinné nálože připravit!“

Přes neuvěřitelné bojové nasazení posádek Mandragory a jejích doprovodných plavidel se z jihozápadního konvoje ztrácela jedna loď za druhou.

Rozhodující útok neviditelného nepřítele měl teprve přijít...

* * *

Od majáku vyrazilo pět ohnivých vorů. Blížily se k místu, kde se objevila napjatě očekávaná silueta bitevní lodi. Na prvním z nich s číslem 111 stál lodivod Henry Ro'Bryan, velitel speciálních námořních jednotek a jeden z nejlepších lodivodů, co kdy tahle planeta nosila. Kromě toho, že to býval – a zlé jazyky tvrdí, že stále ještě je – vyhlášený

hráč hokeru a před rokem navíc potvrdil své mistrovství ve vrhu čímkoli, tak v dnešní době byl už starostlivým otcem sedmi dětí, z toho dvou adoptovaných sirotek z ostrovů Boneam. Ro'Bryanova ošlehaná, ostře řezaná tvář se dovedla upřímně, zešířena smát, ale nyní měl lodivod obočí svraštělé a oči temné. Ostřížím zrakem pronikal zbylými cáry mlhy, jež se ještě nestačily vypařit v žáru nastupujícího Bellia a povalovaly se po hladině rozlehlého Rajského zálivu.

„Něco nového?“ zeptal se Ro'Bryan mladého Nueguly.

Snědý lodník s pravidelným obličejem, krátce sestřiženými černými vlasy a ještě černějšíma očima byl na vor přidělen před čtrnácti dny do funkce ohňového mechanika. Právě sledoval ukazatele tlaku páry, rychlosti, otáček – a samozřejmě také signální zrcadlo majáku. Jakmile ho Ro'Bryan oslovil, okamžitě zareagoval:

„Vypadá to, že Mandragora je těžce poškozená. A je sama. Žádná jiná loď z konvoje se neobjevila. Velitel pobřežní stráže, kapitán Morell, žádá Jeho Výsost, aby se spojil s droony a dohodl vyslání pátracích letek. Jak to tak počítám, pokud se král spojí s draky ihned, mohli by tu být zítra ráno,“ uvažoval Nuegula nahlas. Potom se rozhlédl po okolí a podrbl se v kučeravých vlasech: „Což mi – tak jako tak – připadá pozdě.“

„Neboj, chlapče, jak znám našeho krále, tak určitě již sedlá Matku Drull nebo některého z droonů a brázdí naše slany povětrí,“ bručel Ro'Bryan a rozhlížel se po ranní, jemným nadem zbarvené obloze. Pásky modrých mračen lemovaly nejvyšší vrcholky Purpurových velehor na východě, na severu se pár kilometrů od hranic hanzovního města vznášely tři pozorovací balóny. *Ale drooni nikde*, vrtěl lodivod hlavou a něco mu pořád nesedělo.

Ohnivé plavidlo vibrovalo na parních polštářích a celokovová paluba se chvěla pod nárazy plamenných jazyků, jež ho hnaly přes hřebeny vln vstříc osamělému korábu.

Mandragora byla bezesporu nejslavnější loď brázdící tajuplné Jihomoří. V čele objevitelských i vojenských výprav se vydávala do neprozkoumaných končin Fialového oceánu. Byl to trojstěžňový gigant s dvojitou palubou. Z vrchní paluby vzlétaly lehké rakety, vyvážené lanovým výtahem na startovací dráhu opatřenou vrhacím prakem. Plachty z boneamského hedvábí hnaly při příznivém větru bitevní koráb rychlostí dvacet uzlů. Tři polirunové kosatky využívaly extrémně silných magnetických proudů planety Gameb a neomylně loď vedly zvoleným směrem. To vše byla Mandragora: pýcha královského loďstva, pancéřovaná Paní moří, silná jak horsyon a hbitější než powok.

„Mám ji v lastuře!“ zakřičel Nuegula a oči měl upřené na slídovou obrazovku přístroje, v jehož optice se Mandragora zjevila. „Ať nás Nejvyšší bytost ochraňuje,“ procedil mladík skrze ztuhlé rty a trhavým pohybem ruky vyzval lodivoda, aby se na to taky přišel podívat. „Pane, tohle byste nedokázal ani vy, a že jste někdy mocnější než Bytost!“

„U vodního ježka, kluku, nerouhej se!“ popleskal ho Ro'Bryan tátovsky po hlavě a uchopil dřevěné rukojeti. Zvolna pohyboval přístrojem. Spletité trubkoví, soustavy čoček a krystalů, ukončené mohutným tubusem, to vše se rozhýbalo jako kingaarský orloj.

„Se nerouhám,“ odvětil vyhublý mladík.

„Co to má znamenat, proboha?“ zašeptal lodivod. Znovu zaostřil a znovu pohlédl do lastury, jako by nechtěl věřit vlastním očím.

Za lodivodem tou dobou postávalo pár netrpělivých členů posádky. Ro'Bryan trošku uhnul a natočil obraz tak, aby i oni spatřili to, čemu se zdráhal uvěřit. Nemusel se

ani otáčet, aby rozpoznal, že se v jejich tvářích zrcadlí posvátná hrůza. Tihle drsní chlapi prošli nespočtem dobrodružství a vojenských akcí, při jejich vyprávění stydla krev v žilách, ostatně šlachovitá, vypracovaná a zjizvená těla potvrzovala vše, co námořníci zažili. Ale všichni, bez rozdílu, měli jedinou, společnou lásku – nebo snad pyšně opatrované, hýčkané děcko –, jímž nebyl nikdo jiný než „jejich“ Mandragora.

A nyní s hrůzou v očích hleděli na to, co se Mandragorou kdysi nazývalo.

* * *

Mandragora a doprovodná plavidla se dostala do středu cyklónu. Všichni cítili jeho titánskou sílu. Bylo nad slunce jasné, že tahle bouře je mnohem silnější než obávaný ghošter, a bylo zřejmé, že je přímo cílená na plavidla konvoje. Údery vln nakláněly trojstěžník o více než padesát stupňů. To, co se zdálo uvnitř lodí dokonale připevněné, se v zuřící bouři uvolnilo, mezi jinými i děla, nábojnice a sudy s prachem.

Jako první explodovala Rajka, nová minolovka třídy Žralok. Na zádi jí vybuchlo vlastní torpédo uvolněné z polirunových lan, které narazilo roznětkou na smýkající se osmiliberní dělo. Výbuch vyrval kormidlo a kapitánský můstek a zdemoloval trup lodi až po přední vaz. Tehdy poprvé všichni zahlédli cosi, co mohlo být nepřítelem. Po potápějící se Rajce se míhaly stíny. Rostly z vody a nemilosrdně kosily bojující námořníky. Zákeřní útočníci mizeli stejně rychle, jako se objevili.

„Pane, koukejte!“ zakřičel kormidelník Ferrara a držel světlomet tak, aby ozařoval příd' nebohé Rajky s posledními bránícími se zbytky masakrované posádky. „Jsou dokonale maskovaní!“

„Co je tohle zas za monstra?“ zabručel Ro'Dyan. „Vodního živlu využívají skutečně překvapivě... Dělmistr! Připravte kartáčové střelivo a zaměřte střed Rajky!“

„Ale, pane...“

„Naším nijak nepomůžeme! A pokud dojde k abordáži, tak to bude právě z její paluby. Signalisto, předejte rozkaz všem! Musí útočníky smést z vlastních palub za každou cenu! Vůbec netušíme, s jakými ďábly bojujeme, ale něco víme – platí na ně přímé dělové salvy!“

Vlny se přelévaly přes palubu lodi a bouře vše přehlušovala. Jestliže se lidé na můstku chtěli navzájem dorozumět, museli si křičet do ucha.

„Pane, v poslední vlně!“ zařval Ferrara a svíral šhubající se kormidlo.

„Vidíme! Ferraro, zůstanete zde! A my jdeme na to!“

„Pane, chci jít s vámi!“

„Zamítá se! Vy se hlavně snažte udržet loď v kursu, my se pokusíme pobít ty vodní parchanty! Vysunout spojovací můstky! Střelmistře, zaměřte zadní palubu a pořádně ji pokropte kartáči a řetězovými koulemi. My nastoupíme potom, co nám vyčistíte cestu!“

Starý kormidelník Ferrara s nevěřicným úžasem sledoval, jak jim vlastní děla zlikvidovala palubní nástavby na horní palubě, včetně hydraulického praku na vystřelování raket, a jak se z boku lodi vysouvají dlouhé dřevěné můstky, a jak do vši té spouště vtrhli námořníci s kapitánem, pistole a šavle připravené...

V tom se přes záď přelila další obří vlna a paluba byla plná záhadných vetřelců. Bylo slyšet jen řinčení zbraní, výstřely a výkřiky. Kolem můstku občas přeletěl bezhlavý trup či utátá končetina. Trvalo to necelou minutu a paluba mokvala krví. Další vlna spláchla krev a s ní zmizeli i zákešní vrazi.

Ferrara se těžce otočil ke kormidlu a náhle mu cosi jediným, čistým sekem uťalo hlavu. Ta dopadla na mapy na navigačním stole a pak se se zaduněním skutálela na dubmenovou podlahu. A tak se i starý kormidelník a mořský vlk Ferrara stal dalším z tisíců obětí mořské královny Maub.

* * *

„Zvýšit rychlost na pětáctýřicet!“ rozkázal lodivod mosaznou troubou zvukohlasníku do kotelny. Z trysek největšího ohnivého voru se vyvalily zelenavě sršící plameny. Žraločí trup plavidla se majestátně pozvedl nad hladinu a pod ním se objevily podlouhlé, polirunem pobité plováky. Bleskurychlý katamaran na okamžik zmizel v oblacích vodní tříště a páry, ale za chvíli z nich vyrazil ven jako útočící dvouhlavý zoof.

Ostatní vory následovaly Ro'Bryanův. Po mírně zvlněné hladině Rajské zátoky svištěly lesklé stroje. Za nimi blýskaly ohnivé chvosty a bičovaly vody oceánu. Malebné panorama Reewery po chvíli splynulo s členitým, skalnatým pobřežím porostlým háji pinií, borovic či obřími kmeny longtují.

V těchto okamžicích mohli plavidla sledovat pouze strážci majáků, hlásící pomocí světelných signálů dalším lodivodům, připraveným vyrazit na pomoc, každou změnu kursu pohotovostních plavidel.

Mandragora se blížila a námořníci museli opět žasnout nad rozměry mořského kolosu. Ohnivé vory přirazily k polirunovým plátům a připomínaly malinkaté kuulibříky, kteří zbavují opancéřované horsyony obtížného hmyzu.

„Jsme tady,“ zamumlal Ro'Bryan. „Doufám, že brácha má někde schovanou pořádnou kořalku. Minule dovezl škorpióní rakiji, a to vám povím, chlapi, ta neměla chybu!“

Ostatní námořníci se po sobě rozpačitě podívali. Starší bratr jejich velitele, kapitán Ro'Dyan, byl jedním z nejlepších kapitánů, kteří kdy stanuli na palubě Mandragory.

„Nekoukejte tak unyle,“ zabručel Ro'Bryan. „Však vím, že bratr je mrtvej, protože v opačném případě by mě už vítal s otevřenou náručí, s dýmkou v jedné a s lahví v druhé ruce. Sakra...“ na chvíli se mu zachvěl hlas. „Vemte si zbraně. Hodně zbraní.“

„Tak tohle jsem ještě neviděl,“ poznamenal Nuegula, když s hlavou obrácenou vzhůru obhlížel zbrázděný, poničený trup Mandragory a ožehnuté plachty. Intenzita útoku i podivný způsob jeho provedení však překvapily i mořské vlky.

„Říkal jsem, aby sis vzal zbraně,“ plácl ho Ro'Bryan po rameni. Poté pečlivě překontroloval zásobníky doorgu, poklepal si na jílec meče a do vysokých bot vsunul obsidiánové dýky. Lodivodovo umění ve vrhu nožem bylo pověstné a občas pro něj bylo lákavým zdrojem příjmů při nesčetných sázkách, uzavíraných skupinami hostů či přímo celými hospodami. V živé paměti zůstal jeho slavný a velice rychlý souboj s pěti po zuby ozbrojenými lapky, kteří si na něj po jedné tučné výhře počkali za severní bránou města, u Oběšencova pahorku. Šedovlasému bojovníkovi se však ani nedostali na tělo. Ro'Bryan dokonce použil pouze čtyři nože, protože prvním vrhem probodl dva lupiče naráz. Soudní znalec později jen stroze poznamenal, že těch pět bylo zřejmě pomatených, protože předpadnout Ro'Bryana v tak malém počtu je holé šílenství.

„Liánové žebříky,“ zavelel lodivod a z kruhových zásobníků na zadních ohnivých vorů vylétla rozmotávající se klubka žebříků. Kmitajícími přísavkami a trojramennými háčky se přichytávala k trupu lodi jako bleskově rostoucí přísavníky.

Ro'Bryan lezl první. Na obou lodních bocích se pohupovaly do půli trupu vytažené kotvy – každá z nich dosahovala výšky tří mužů – upevněné na obrovských řetězech.

„Vidíš?“ ukázal lodivod Nuegulovi kotevní řetězy. „Ty samé řetězy jsou v padacím mostu nad Severním kanálem, mezi hlavní tržnicí a městským soudem.“

Nuegula jen užasle přikývl, takhle zblízka vynikla velikost každého oka řetězu, až se zdálo nemožné, že jej zhotovily lidské ruce.

„Zajímalo by mě, jestli kotvy nestačili vytáhnout, nebo spustit,“ uvažoval nahlas Ro'Bryan. „Co tím brácha sledoval...?“ Náhle zmlknul. Dostali se na úroveň dělové paluby a oči všech se zakalily vztekem.

Na spodní palubě ležely desítky mrtvol. Těla byla úděsně zohavena. Někteří námořníci byli rozdrceni jako v lisu na olivový olej, další staženi z kůže, po zkrvavené palubě se povalovaly usekané ruce, nohy, někde byly trupy bez hlav, ruce a nohy naskládané do hnijících pyramid. Do ticha bzučely mouchy a komáři, po podlaze se plazili různí červi a mezi kusy rozkládajícího se masa se proplétaly půlmetrové vodonožky.

Lodivod šplhal po liánových žebřících stále vzhůru. Ponechal na spodní dělové palubě dvanáct mužů a sám s dalšími pokračoval v cestě. Sotva mu spodní paluba zmizela z dohledu, zavrčel: „Tahle jatka mi někdo zaplatí, třeba sám Vládce Všeho Zla! Jako že se Ro'Bryan jmenuju!“

Námořníci věděli, že Ro'Bryan moc hovoří, ale jen pokyvovali hlavami.

Přehoupli se přes zábradlí vrchní paluby. Zde byl obraz zkázy ještě děsivější. Z rozřezaných raket trčely neforemné trupy pilotů, otočný velitelský můstek pod třetím stěžněm se proměnil ve zmet zkroutěného železa, po palubě se táhly široké trhliny, na dělových hlavních, na kon-

strukcích šípometů i praků, všude ležela zohavená těla. Na plátech polirunu i dubmenových podlahách se černaly kaluže zaschlé krve. A co bylo nejhorší: obličej námořníků, alespoň ty, které nebyly znetvořené útočníky, ztuhly v grimasách hrůzy a poznaného Zla.

„Co to bylo, u všech mořských zoofů, za sílu, která si dovolila napadnout Mandragoru?“ položil Ro'Bryan řečnickou otázku. Věděl, že odpovědi se nedočká. Opíral se o zábradlí, pátral ostřížím zrakem po každé maličkosti, která mu mohla pomoci v řešení nezvyklé situace, a vyčkával, až se na vrchní palubu dostane celý výsadek.

Nuegula se postavil po pravici velitele, rázně se rozhlédl... A pak jen suše polkl a zašeptal: „Nejvyšší bytosti, to snad ne!“ Námořníci uronili slzu bezmocného vzteku, tři nováčci začali zvracet, a to nejen proto, že se všude vznášel nasládlý pach z rozkládajících se mrtvol.

„Jo, v tom s vámi souhlasím, chlapi,“ pronesl Ro'Bryan k mladíkům namísto toho, aby je vyplísnil (jako někteří „takydůstojníci“) za nedostatečnou bojovou kázeň. „Je to vážně k zblití. Kdyby mi to pomohlo, taky bych hodil.“

Všichni byli do hloubi duše zasaženi tím, co zde spatřili. Navíc, každý tu měl známého nebo znal někoho z rodin obětí. A každý muž na palubě bitevníku věděl, že na Mandragoře sloužil bratr jejich velitele, starý mořský zoof, kapitán Ro'Dyan.

„Nejdřív poctu mrtvým,“ rozhodl Ro'Bryan. „Četař Dutch se svými muži připraví těla a to, co z nich zbylo, na obvyklý námořní obřad. Místo vlajek použijte plachtovinu. Dutchi, vy vylezete do signálního koše a povoláte sem likvidační jednotku. A ať vezmou celé sudy dezinfekce.“

„Rozkaz, pane!“ zasalutoval holohlavý chlap s vizáží a tělesnou stavbou šatní skříně. Četař Dutch nepotřeboval žádné zdlouhavé vysvětlování. Kromě toho, že vždy vy-

konal to, co se po něm žádalo, o rozkazu ještě přemýšlel, což bylo kolikrát velice žádoucí. I proto ho Ro'Bryan zaměstnal v jednotkách pobřežní stráže.

„My jdeme na velitelský můstek. Musíme zjistit, co přivedlo Mandragoru až na dohled domovského přístavu,“ pronesl lodivod zamyšleně. „A že to byla náhoda nebo jakýsi ‚vyšší záměr‘, tomu nevěří ani náš pes.“

„Pane, dovolte mi promluvit,“ ozval se za Ro'Bryanem mladistvý tenor první spojky, vojína Gurrareho.

„Tak spusťte, vojáku... Aha,“ zmlknul Ro'Bryan a převzal od nakrátko ostříhaného, ryšavého chlapce se smutnými očima kus dřívě běloskvoucího kapitánského saka se zlatými výložkami a zakrvácenou jmenovkou *Cpt. Ro'Dyan*. „Díky moc, Gurraro. Kde jste bratra našli?“

Vojín ukázal ke zlomenému třetímu stěžni. Plachtovní pod ním pokrývalo skoro celou záď. Ze změti propletených lan a provazových žebříků, přelámaných ráhen a smotaných plchet se po chvíli vynořili příslušníci první čety v čele se seržantem Dutchem. Seržant posvátně držel kapitánovu zlomenou šavli a ostatní nesli v zakrváceném kusu plachty tělo. Ro'Bryan na okamžik přiklekl. Odhrnul plachtu a zadíval se do bratrovy tváře. Pohybem dlaně mu zavřel nevidoucí oči a pohládl ho po chladném čele.

„Měj se tam nahoře fajn, brácho,“ řekl a promnul si oči. „U vodního đasa, vždycky jsi mě rozbrečel svými vtípkami – a vidíš... Dneska se ti to povedlo zas, prevíte.“

Lodivod si setřel hřbetem ruky pár slz. Chlapi stojící kolem mlčeli.

„A neboj, já toho hajzla dostanu!“

Lodivod tasil nůž a přeřízl řemínek s kovovým štítkem. Bylo na něm jméno a číslo. Schoval štítek do náprsní kapsy a pak se zvolna vztyčil. Rozhlédl se.

Jeho lidé pátrali po letové palubě, v poničených nástavbách, palubních zbraních a zlikvidovaných rakelách. Prostředí důvěrně znali. Mandragora v mírových dobách, a těch bylo mnohem víc než válečných, sloužila mimo jiné jako výcviková loď. Muži zocelení severskými cyklóny i tropickými ghostery postávali na místech, jimiž ještě zcela nedávno kromě povelů a rozkazů zněly drsné vtipy prošeďivělých námořníků i zpěvy námořních balad.

Teď to však bylo jedno obrovské, zruďné pohřebiště.

* * *

Dva tucty námořníků mručely poslední sloku z *Legendy o zániku Černé perly*. Nad skloněnými hlavami zvolna pleskalo ohořelé plachtoví. To se zřejmě sám jižní pasát přidal ke smutečnímu rituálu. Přes Hvězdu přelétlo pár stínů, zbloudilých racků královských či pávů stěhovavých. Obloha se připojila k pohřebnímu obřadu temnými mraky.

Skupina námořníků v čele s lodivodem Ro'Bryanem a spojařem Nuegulou se mezitím vydala do nitra bitevního korábu. Obcházeli další zmasakrované spolubojovníky, přeskakovali široké trhliny v palubách, vyhýbali se kráterům, jimiž bylo vidět až do obnažených útrob smrtelně raněného kolosu.

„Poslouchejte!“ zakřičel náhle Nuegula. „Tam dole!“

„Co to, sakra, slyšíš, kluku?“ zastavil se Ro Bryan a přiložil dlaň k uchu. „Já snad půjdu do důchodu... Ale jistě, to jsou pumpy!“ Ne snad že by vodní čerpadla zaslechl, to ani náhodou, ale nohama vnímal vzdálené chvění strojů.

„V podpalubí pracují vodní čerpadla!“ zakřičel Ro'Bryan na celou palubu. „První četa dokončí pohřby a přesune se dolů. My pokračujeme na kapitánský můstek!“

„Ano, pane! První četa potvrzuje přesun!“

Lodivodova pátrací skupina zamířila do nitra lodi za nadějným zvukem. Námořníci se konečně dostali přes hromady zpřerážených trámů a vylomené pancéřové pláty až na velitelský můstek. Pancéřovaná nástavba ztratila původní válcovitý tvar. Zbyla z ní beztvará skulptura kovu a dřeva. Po obvodu můstku bylo téměř nemožné rozeznat pozůstatky navigačních přístrojů, jak byly poničené – a zase všude těla a nesnesitelný puch. Mandragora se proměnila v plovoucí lidskou kafilerii.

„Komu bude špatně, ať vypadne ven, aby nám to tady nepozvracel,“ poradil nováčkům Ro'Bryan a rozhlížel se. Schodiště do podpalubí bylo zatarasené provalenou stěnou a napůl zříceným stropem. V rohu kajuty cinkl mosazný zvonek.

„Zpráva ze strojovny,“ ohlédl se Nuegula. „Četař Dutch.“ „Konečně nějaká informace,“ netrpělivě poznamenal lodivod.

„Pane, tady Dutch! Ty pumpy... To nejsou lidi!“

„Co tím myslíte?“

„Že ty pumpy neovládají lidi! Je to Stříbrný Stroj! Tedy... Spíš vrak.“

„Jak moc je ten Stroj poškozený? Je ve stavu, že by nám mohl sdělit, co se to tu odehrálo? Řekněte mu, že na něj spoléháme!“

„Pane, to bude asi marný. Stroj sice ovládá čerpadla, napojil si je přímo na sebe, ale jinak je hluchoněmý. Zkusil jsem poslední platné kódy, ale místo odpovědi se jen začal otrásat!“

Ro'Bryan chvíli přemýšlel: „Pokouší se vysílat signály. Buď nás chce varovat – nebo chce varovat někoho jiného. Téhle výpravy se účastnilo víc Stříbrných Strojů,“ pokyvoval hlavou lodivod a vzápětí vydal rozkazy: „Rozdělte se na hlídky po třech a prohledejte zbytek korábu. Za půl hodiny všichni na zadní palubě!“

Ro'Bryan a Nuegula zůstali na velitelském můstku.

„A my se musíme dostat do kapitánské kajuty. Měli bychom se pokusit objevit lodní deník nebo cokoli, co by nám konečně objasnilo, k čemu tady vlastně došlo.“

Nuegula se rozhlédl po zpusťšeném můstku, pohlédl na zavalené schody a pak ukázal na trhlinu v podlaze, skoro celou zakrytou utrženým stojanem s mapami a navigačními přístroji.

Lodivod vztyčil ukazovák a pousmál se: „Dobrý postřeh. Tak jdeme na to.“

Oblíbil si toho snědého chlapce. Při jedné akci proti pirátům v Jihomoří ho doslova vyrval ze spárů Goihamských, chlapec byl poslední, koho mořští lapkové při přepadu obchodní lodě nestačili zabít. Ro'Bryanova žena ho pak vychovala jako vlastního syna. A Nuegula své nové rodině hanbu vskutku nedělal. Po kadetských zkouškách se na trojstěžníku Karia zúčastnil dvou velkých výprav a jako jeden z mnoha adeptů se dostal do zásahových oddílů. Ohnivě vory byly vrcholem jeho dosavadní strmé kariéry.

Do obytné sekce se oba muži dostali po zpřerážených stropních trámech a výztužích. V úzké uličce mezi kajutami vládlo šero. Zabočili vpravo a objevili se před kapitánovou místností – a zarazili se. Zpod dveří zářilo světlo! Plápolavé světlo louče nebo svíce...

„Vždyť kapitán Ro'Dyan je mrtev,“ zašeptal mladík.

Lodivod beze slova přikývl, sáhl si přes rameno a vytáhl složený doorg. Prst měl připravený na pojistce, která díky jednoduchému mechanismu dokázala v mžiku napřímit ramena samostřílu a uvést jej v činnost. Mladík vytáhl z pouzdra blýskající se krátký meč. Oba na sebe na okamžik pohlédli, kývli – a Ro'Bryan rozkoppl dveře.

Nad kapitánským stolem, plným map a nákresů, se zády k nim skláněla urostlá postava. Neznámý byl oblečený do zdobené kožené kazajky a černé plátěné kalhoty měl zastrčené ve vysokých botách olemovaných stejnými ornamenty, jaké se skvěly na vestě. Byly to magické znaky podzemního národa Gruulů.

„Vítej, lodivode,“ řekl ten člověk a zvedl hlavu. Stál k nim sice stále zády, ale před ním na stěně visela ozdobná mapa s mořem zhotoveným z polirunové fólie.

„Ruce vzhůru! Kdo jsi?“

Neznámý se otočil.

Ro'Bryan rozšířil údivem oči.

„Pane...?“

2. kapitola

Zapovězené vody

„Vítejte, Ro'Bryane,“ řekl Ken Wood. „Jsem rád, že právě váš výsadek dostal na starost Mandragoru. Však víte proč...“

Lodivod a mladík se uklonili. A lodivod spustil:

„Vaše Výsosti, dovolte, abychom vás pozdravili a vzdali čest...“

Ken Wood mávl rukou.

„Nechte těch zbytečností a raději pojďte sem,“ pokynem ruky pozval Ro'Bryana k rozlehlému stolu. „A přijměte mou upřímnou soustrast za vašeho bratra. Věřte, že to není ztráta jen pro vás, ale pro celou flotilu.“

Ro'Bryan sevřel rty a mlčky přikývl. Ken Wood se otočil zpátky k rozloženým mapám a opřel se o ně oběma rukama. Ukázal bradou doleva a řekl:

„Podívejte, tady, v Boneamském trojúhelníku, končí cesta ochranného svazu Západní flotily. Zmizela beze stopy. Žádné hlášení o nepříteli nebo o blížícím se ghosteru. O dva tisíce kilometrů severněji do sebe obří vír doslova vcucl jádro Severního obchodního loďstva. S lidmi nebo nestvůrami se dá bojovat, ale proti přírodním živlům to neumíme. Námořním jednotkám jsem kromě dosavadních povinností přidal zcela nový úkol: ochranu vlastních vnitřních dopravních tepen a zejména tří nejdůležitějších komunikací. O dvě jsme mezitím přišli. Přírodní živly nám

způsobily víc škod než Xylla s jejími klonovanými Rytíři. Zbyla nám poslední námořní cesta, ale právě z ní, z oblasti ledového Jihomoří, se dva měsíce nevrátil jediný obchodní škuner! A v těchto dnech by se měl z Jižních moří vrátit bitevník Karia v čele konvoje Severojižní obchodní flotily. Doufejme, že mají klidnější cestu.“

Poté si Ken Wood s Ro'Bryanem a Nuegulou prohlíželi mapy na pergamenových plátnech. Známé kraje byly zakreslené s úžasnou přesností, za což gamebografové vděčí zejména leteckému průzkumu věrných králových přátel, gamebských draků. Drooni nejen že doprovázeli štíhlé doutníky výzkumných zvukolodí do nových krajín, ale létali i nad věčně rozbouřenými vodami Seawaru, nad ledovcovou tříští Zimního moře a pomohli objevit bohaté souostroví Boneam v dalekém Jihomoří, z něhož od té doby do Velké říše proudí vzácné koření, hebké látky i ruční zbraně.

Díky zbrojírům z ostrovů Boneam byl zdokonalen doorg, automatická ruční kuše, z níž jednoduchá soustava pér a pojistek vytvořila smrtící obdobu vystřelovacího deštníku. Doorg se dal přenášet ve složeném stavu ve tvaru tenkého válečku a jediným stiskem pojistky se z něj stala zbraň. Ohnivě vory vylepšili loďaři podle vzoru boneamských katamaranů vysouvacími štíhlými plováky a z jižních ostrovů pocházelo i umění výroby papíru z obyčejné dřevní hmoty. Díky vzájemně výhodným obchodním smlouvám – a zejména nátlaku královny a jejích dam – byl královský dvůr v Kingaaru zásobovaný jemným, ale pevným hedvábím, jehož tajemství výroby bylo střeženo snad více než složení bylinného likéru nazvaného podle největšího přístavního města – Reewerovka. Ken Wood si během obřadu, při němž mu bylo tajemství sedmnácti bylin sděleno, vzpomněl na středověké problémy s čínským

hedvábím i na obsáhlou průmyslovou špionáž, kterou kvůli malinkému bourci morušovému zahájily všechny tehdejší mocnosti světa.

Jenže nyní byli z připojených zemí všichni jejich obyvatelé – nejen osadníci pocházející ze starých zemí Říše, ale i domorodci, jejichž rody zde přežívaly věky věků – nemilosrdně vytlačováni a decimováni přírodními katastrofami, pokaždé spojenými s vodou. Nečekané bouře bez varovného vánku, tsunami bez zemětřesení, zátopy, jež se šířily proti tokům vodních cest, to vše bylo na denním pořádku. Ze vzdálených končin Fialového oceánu se směrem k Velké říši plíživě rozlézal dosud nepoznaný strach, bázeň před vlnami, úzkost z vlnobití, hrůza z přílivů. Celou zemí se šířila fobie z vody.

* * *

Ken Wood vzpomínal na dobu, kdy přebíral od Ušlechtilého rytíře a krále D'Sala vládu nad jeho říší. Osobnost bývalého vládce, zákeřně zabitého čarodějnící Xyllou v Chrámu smrti, byla zakletá do binární spleti matematických mečů palácového počítače Pozitronu. Král D'Sal se tak mohl i po své fyzické smrti účastnit prostřednictvím krystalových displejů a houbových mikrofonů důležitých okamžiků v novodobé historii Velké, dříve Jižní říše. Moudrý vládce tak participoval na rozhodujících diplomatických jednáních s vyslanci exotických knížectví či sultanátů, podílel se na vedení odborných týmů složených z ekonomů a astrologů a tím spoluvytvářel podmínky pro další prosperitu Říše. Nutno uznat, že jeho rady byly vskutku hojně využívány.

Současný vládce Říše, Ken Wood, po dlouhých hovorech s D'Salem, astrologem Tuan-gem a mudrci ze Zelené

jeskyně uspořádal Jižní říši poněkud jinak a po plebiscitu ji nazval Velkou. Velká říše se v současnosti rozkládala od severního pólu, tedy od izolovaného Chrámu smrti a gruulské podzemní říše, přes Nachovou step a obě gigantické pouště až k jižním ledovým mořím, kde by se měla nacházet i pověstná Zelená jeskyně galaktických mudrců. Na východě se Říše dotýkala hranic drooního území a dále na východ pak zahrnovala střední a severní pásmo Purpurových velehor. Drooni si svou část smluvně vymezili – s tím, že jim Ken Wood coby jejich Spasitel zaručil volný vzdušný prostor nad celou Říší. Za Purpurovými velehorami se rozkládala jenom zhruba zmapovaná, zdánlivě nezměrná oblast rozsáhlých polopouští, horských pásem a nekonečných savan, jež se od nepaměti nazývala Ysterstán.

V době, kdy Ken Wood organizoval nové rozdělení Říše na šlechtické regiony a snažil se zabezpečit správu i těch nejodlehlejších krajů, zároveň budoval ohromné loďstvo. Dobře znal pozemskou historii a věděl, že kdo ovládá moře, ovládá i souši. A protože na Gamebu existoval jediný kontinent, o to důležitější bylo jeho zabezpečení „zvenčí“, tedy ovládnutí nejen bezprostředního prostoru kolem kontinentu, ale i zajištění hlavních vodních cest a komunikace se strategicky důležitými ostrovy a souostrovími.

Největší říšské loděnice spouštěly ze svých doků na vodu desítky válečných korábů a stovky obchodních a vědeckých lodí. Všechna města i osady na tocích velkých řek a na celém západním pobřeží se hrdě podílely na budování královské flotily.

V těch vzrušených, hektických dobách, přesně v den prvních narozenin králova syna Rona, byla do vod Rajské zátoky spuštěna hvězda celého nového loďstva: mohutností šokující, ladností překvapující a dokonalostí se blýskající Mandragora – Paní moří.

A nyní, devět let po slavnostním vyplutí na první velkou výpravu do tehdy ještě nezmapovaných končin ledových Jižních moří, se z této ozdoby oceánů stala plovoucí hrobka...

* * *

Ken Wood mírně zavrtěl hlavou a rychle se přenesl ze vzpomínek zpátky do kruté přítomnosti, do kajuty mrtvého kapitána Ro'Dyana.

„Pane,“ ozval se kapitánův bratr, lodivod Ro'Bryan, „tušil jsem, že nás opět překvapíte, a to se vám tedy povedlo. Jak jste se sem, u všech mořských hadů, dostal? Vždyť jste před několika dny byl v Kingaaru! Reewerský maják vysílal v přímém přenosu vaše pozdravné poselství ke Svátku Fialových loučí. A dnes v noci se z Kingaaru vrátili rychlí poslové, kteří potvrdili, že jste byl osobně přítomen na Turnaji růží. Ostatně, vsadil jsem si na černého horsyona a vyhrál jsem. Takže o tom turnaji něco vím, a vy jste na něm byl!“

„Gratuluji k výhře. A k těm městským vyslancům: měli pravdu – a vy ji máte také. Byl jsem do posledního závodu na tribuně. Kromě sledování historického klání jsem bedlivě sledoval i zprávy týkající se Mandragory a doprovodných plavidel. Již během vyhlášení výsledků turnaje a blahopřání vítězům jsem měl připravený droony-express.“

Lodivod polkl a podrbal se na vrásčitém čele:

„Co jste to měl připravené, pane?“

„Trošku jsem zdokonalil obdobu pozemského pony-expressu, tedy koňské expresní pošty. Lidé na Zemi v minulosti neměli žádné rychlé stroje, tím méně Stříbrné. Jenže díky přesně rozmístěným stájím a přepřahacím stanicím dokázali s pomocí odpočinutých zvířat překonat americký kontinent za necelých devět dní. Pro informaci: běžnou dopravou to trvalo týdný.“

„Takže jste měl na celé trase až sem rozmístěné droony?“

„V královské zahradě byl připravený první z nich, třicátý sedmý syn Matky Drull. O ostatní draky jsem požádal Radu sedmi a ta mi obratem vyhověla.“

„Matka Drull? Přilétl jste s ní, pane?“ ožil náhle Nuegula.

„Za chvíli ji spatříš na vlastní oči.“

„Opravdu?“ ujistil se mladík a oči se mu zaleskly nadšením.

Ken Wood si toho nemohl nevšimnout. Jeden z prvních problémů, který s astrologem řešili, bylo odstranění vžitých předsudků vůči drakům, kteří v minulosti sloužili vládkyni severní polokoule, čarodějnici Xylle. Museli všem stále dokola opakovat, že veškeré akce drooni prováděli proti své vůli, na přímý Xyllin rozkaz a pod vlivem jejích psychovln. Sami nevěděli, co činí.

Novopečený král tehdy zahájil kampaň, jakých kdysi v rámci propagace filmových megaprodukcí zažil nespočet. „Uvidíte, že lidé si zamilují i samotného ďábla! Jen je třeba je k tomu vhodně přivést,“ přesvědčoval královskou radu i parlament a vzpomínal na barnumskou reklamu kolem velkofilmu *Satan – Bůh číslo dvě*. Dračí kampaň začínala v neklidných a rušných dobách ustanovení nové, rozpínající se Říše, a to se časem ukázalo jako velké plus. Byla to doba velkých expedic, objevitelských cest a osidlování území odříznutých Stěnou od jižní polokoule.

Drooni mnohokrát zachránili život vzduchoplavcům, jejichž balóny se ocitly ve vzdušných vírech, a pomáhali horským výpravám ohroženým lavinami. Z požáru Nachové stepi dostali celou karavanu čítající pět set poutníků. Mláďata droonů se stala oblíbenými návštěvníky lidských příbytků a děti si na ohromné draky zvykaly nejen při vyhlídkových letech. Učily se telepatickému umění,

účastnily se dračích obřadů u Duhových vodopádů, drooni se na oplátku učili jazyku a historii lidu Velké říše.

* * *

„Ano, Matka Drull. A s ní dva její synové z rodu Prvního,“ řekl Ken Wood, významně pozvedl obočí a opět věnoval pozornost námořním mapám.

„Podívejte se. S droony jsme propátrali pás o šíři tří set kilometrů západně od Reewery. To je dostatečně široká cesta pro navrátilce z Korálového moře – oblasti, o níž víme jen to, kde začíná, jenže jsme ji dosud nikdy nepřeluli. Teď to zkusí jižní cestou Karia, uvidíme, zda bude úspěšnější. Dvě dračí letky pokračují touhle dobou v letu na ostrov Altanare, naši nejzápadnější výspu. Výzvedná letka Matky Drull se objeví co nevidět.“

„Pane, mohu s vámi mluvit opravdu otevřeně?“ zeptal se po chvíli ticha přerušovaného dorážením vln a šuměním větru podmračený Ro'Bryan.

Ken Wood překvapeně přikývl: „Vy jste se mnou někdy mluvil jinak?“

Znal starého námořníka, bojovníka, lodivoda, hazardéra a příležitostného vrhače nožů dlouho. Ro'Bryanova upřímnost a sebevědomé vystupování královský dvůr často šokovaly. Například při předávání lodivodských glejtů. Lodivodů v Říši bylo jen sedmnáct, výraz „lodivod“ neznamenal pouze to, co na Zemi, to Ken Wood poznal záhy. Na Gamebu to byl titul výjimečných mužů, znamení odvahy, zkušenosti a síly, samozřejmě že nejen fyzické, ale zejména duchovní.

Lodivodi se navzdory svému jménu účastnili i vnitrozemských výprav, kde místo pompézním válečným korábům veleli skupinám vzducholodí či jízdám oddílům. Byli

to nejen vojenští stratégové, ale i duchovní vůdci, strůjci lidských osudů a filozofové vítězství; ovšem filozofové v gamebském slova smyslu. Na purpurové planetě spočívaly základní axiomy životní filozofie ve vítězství schopnějšího.

„Ro'Bryane, vy jste se mnou někdy nemohl mluvit otevřeně?“ zopakoval panovník otázku trochu jinak.

„S vámi jsem vždycky, pane, jednal na rovinu,“ poškrábal se muž v šedivém plnovousu. „Tak vám musím říct, že je šilenství, že jste se na tuhle cestu vydal sám, bez dalšího doprovodu...“

„Mám droony,“ přerušil jej Ken Wood. „A to je doprovod věru úctyhodný, či nikoli, lodivode?“

„Ale ano... Samozřejmě. Jenže já mám na mysli naše chlapy. Každý droon by unesl aspoň další tři. Tak proč jste, u zlomeného kormidla, letěl úplně sám?“

„Nechal jsem muže na souši, kromě jiného na obranu Kingaaru a Reewery. Mám totiž pocit, že tam budou platní víc, než aby tady prováděli jenom průzkumné lety.“

„Prý „průzkumné lety“! Jenom! Nejvyšší bytosti, dej mi sílu, ať našemu jasnému vládci něco ošklivého neřeknu! Vždyť ten váš průzkumný let, to je hazard! Sám přece víte, že pokud dříve přicházela smrt ze Severu, tak teď k nám kráčí s nabroušenou kosou rovnou ze Západu! A vy proti ní jdete sám, a jenom – promiňte, pane, droony obdivuji – ale jenom devět droonů a vy, to je poněkud málo proti síle, která způsobila tohle!“ vykřikl lodivod a rozmáchl rukama.

„Dobře, dobře, Ro'Bryane,“ mírnil jej Ken Wood. Neměl to srdce jej vyplísnit za porušení subordinace. „Ale teď již nejsem sám! Jste tu vy a vaše komando, které jistě objeví něco, nač jsem já...“

„Lodivode! Kde je lodivod, sakra?!“ ozvalo se tlumeně odněkud ze zadní části paluby.

„Ro'Bryane, kde jste?“ zahulákal pro změnu kdosi rovnou shůry.

„Tady dole, v kapitánské kajutě!“ zahřměl Ro Bryan mocně, až ze stěn kajuty málem popadaly obrazy exotických krajin. „Co se děje?“

„Máme další dva mrtvé!“

„Ale těch tady je přece víc než dost! Proč najednou ten povyk?“

„Myslím naše mrtvé! Dutche a Gurrareho!“

Lodivod a král na sebe s úžasem pohlédli.

„To snad ne...“

* * *

Četař Dutch se prosekal dubmenovou zástěnou oddělující zadní část lodní kuchyně od skladu potravin. Bylo to rychlejší než odklízet hromady věcí – kotlů, nábytku nebo žoků s potravinami, které se při extrémním vychýlení lodě navalily před dveře.

„Dávejte pozor!“ zakřičel na ostatní, když se vsoukal do temného prostoru. „Jsem ve skladu!“ Na čele se mu perlily drobné kapky potu a oči se mu leskly.

„Jasný,“ odvětil vojín Gurrare stojící přímo u vysekaného otvoru. „Jakmile na nás zaútočí hrachová kaše, vybalíme to na ni ze všech zbraní.“ Tenhle hubeňour s chladnými, ocelově modrými očima a klidnými, až rozvláčnými pohyby nahoře na palubě nezvracel.

„Hele, mladej, jestli na tebe někdo zaútočí, tak to budu já,“ poznamenal Dutch ze tmy. „Za ty tvoje věčný kecý. A pojdte za mnou, dva chlapi vlevo, dva vpravo, zbytek jistí vchod, prostě obvyklý postup.“

„Jasný, pane! Jsme tady, pane,“ nahlásil Gurrare a bylo slyšet odjištění jeho doorgu.

„Jdeme k zádi. Podle toho, jak se natáčel vrak Stříbrného Stroje a jakým směrem mlátil do trubek a do stěn, bychom tam mohli na něco narazit.“

Pět mužů zvolna postupovalo vpřed. Temný prostor ohromného potravinového skladu prosvětlovaly úzké paprsky svítlen. Všude byly vyskládány nekonečné řady beden s potravinami, pytle s obilím a luštěninami, sudy s vodou, soudky rumu a amfory s olivovým olejem. Ze stropu a po stěnách visely svazky sušené zeleniny a vaky s kandovaným ovocem.

„Slyšíte to?“ zašeptal četař Dutch a zastavil se. Pozvedl svítilnu a zakroužil světelným kuželem doleva. Ostatní muži ztuhli a zamířili tím směrem doorgy. Dutch volnou rukou vytáhl meč.

„Co bychom měli slyšet?“ ozval se vojín Gurrare.

„Pípání... Nebo pištění, nevím.“

„Nebyly to myši?“

„Fakt vtipný... Tohle znělo jinak,“ kroužil Dutch světlem po naskládaných pytlích s moukou. Mezi nimi vedla ulička do zadních prostor skladu. A odtamtud vycházel slabý, šeravý svit.

„Tohle není denní světlo,“ ozval se přímo za Dutchem vojín Gurrare.

„Ne, není,“ ulehčeně pronesl četař. „Takhle září Stříbrné Stroje! Znáám je dost dobře, na jednom jsem dokonce lítal. Tak pojdte, mrkneme se na něj,“ otočil se Dutch a pokynul ostatním. „Nebojte, jejich paprsky lidi nezabíjejí!“ Vrátil meč do pochvy a vstoupil do slabě osvětlené uličky. Vojín Gurrare šel za ním, doorg skloněný k zemi.

„Ještě, že tady neřádí třeba zdivočelá hrachová kaše, co?“ zasmál se Dutch, udělal dva kroky a... *Sssssh!* Rudý zášleh paprsku ho uvařil za živa. Tělo se mu nafouklo kypící krví a prasklo jako uvařený párek.